

TEENRAKEN TAJAKILTA

Koneteekkari
Kosovossa

Voiko Oulun
reissusta
selvitä?

Judolla
kuosiin

Aistikas
tyttönumero

Joku on taas
valmistunut

Kylpyamme-
esittelyssä:
NORJA

Uusiutuva
luonnonvara
FUKSIT

Viikset
Meksikossa

PUNAISTA MENOA NYT

3	Pääkirjoitus		14	Kaunis kuva	Katso!
4	Kansikuva	Narsismi kunniaan	16	Eräänlaisen elämän kurssi	Kosovon reportteri kertoo
5	Pj:n palsta	Mitäs se Mikko nyt?	20	Konetytöt koeilee 2: Judo	Mitä ne nyt taas on keksineet?
6	Haalariprojekti	Fuksit kertoo miten päästiin ennätysellisiin tuloksiin	22	Norjassa on mukavaa	Tämä juttu haisee kakalta
8	Kysy, jos et tiedä	Opintoihin apua naisesta	25	Hola Amigos	Eeva on sittenkin hengissä
10	Fuxixq	Koulutusmatka fukseille	27	Valmistuneet	Termiksen läpäisseet. Kyllä, se on mahdollista.
12	Oulussa	Pojat seikkailee			

KoRKkiruuvi 3/05

TTY:n
Koneenrakentajakillan
julkaisu

Korkeakoulunkatu 6
33720 TAMPERE
p. (03) 31152101
www.students.tut.fi/kork

Toimitus ja taitto:
Anniina Ala-Kuha

Kannen kuva: Anniina

Palaute:
kork@students.cc.tut.fi

Painopaikka: Domus Offset Oy
levikki 170 kpl

Hoh. Onpa ollut syksy. Tällä hetkellä päätoimittaja Petri Pylsy matkustelee ekskursioryhmä Iso-D:n kanssa Saksan maalla. Itsekin olen ollut kovasti menossa, ja välillä tietoisesti joutunut unohtamaan koko KoRKkiruuvien olemassaolon. Tätä lehteä on tullut tehtyä pitkään ja hartaasti, toivon, että tuo viiniefekti toteutuu ja tämä on laadultaan edes luettava. Normaalisti KoRKkiruuvia tehdessä on tuntunut siltä, että jutut ovat olleet aika, no miten sen nyt sanoisi, tiiviitä – tällä kertaa kävi toisinpäin. Pidän kehitystä positiivisena. Jatkossa toivoisin, että myös rivikiltalaiset uskaltaisivat kirjoitella (kuten esimerkiksi Aleksis s.16), jotta jutut eivät aina olisi niiden taittajan pakottamien hallituslaisten ja toimareiden aikaansaannoksia.

Valitettavasti tähän lehteen ei saatu upotettua juttuja onnistuneista pikkujouluista, fuksikalasta ja Rihkamasitseistä, mutta aktiivisimmat korkkilaiset ovat varmasti tietoisia näiden tapahtumien menestyksestä. Ja kuviahan löytyy toki netistä. Piakkoin myös uudet sivumme pitäisi olla pystyssä osoitteessa www.kork.fi.

Ensi vuoden hallitus tulee olemaan melko tuore, sillä killasta on löytynyt uusia ja innokkaita toimijoita, jotka varmasti jaksavat pitää jatkossakin punaisuutta hengissä. Tänä hallitusvuotena on ehtinyt sattua ja tapahtua kaikenlaista, ja myös aikaiseksi on saatu paljon. Toivottavasti sama meininki jatkuu tulevaisuudessakin.

Kun fuksina tulin tänne, eräät arkkitehtiopiskelijat kuvailivat kiltahuonetta Shellin baari -henkiseksi. Mm. sohvut olivat sen verran räjäisessä kunnossa, että istuskelijoita ei riittänyt siinä määrin missä nykyään. Toteutetut remontit ja hankinnat ovat mielestäni tehneet KoRK:sta nykyaikaisen ja hyvin toimivan killan. Killan siivousfriikkinä tosin toivoisin, että siisteydestä huolehdittaisiin vähän paremmin (siis kaikki, jotka aikaansa killassa kuluttavat), sillä nykyään meillä on jopa laadukkaat siivousvälineet... Ja kukkiakin saa kastella. Saint Paulian (se kukka jossa on nihkeät lehdet) hengissä pysymistä ja ennenkaikkea kukkimista en voi käsittää, ottaen huomioon kuinka vähän sitä on hoidettu.

Eipä tässä kummempia. Joulua odottelemaan!

-Anniina-

Kansikuvatytöt

Tämänkertaisen numeron kannessa on Koneenrakentajakillasta tuttuja kasvoja. Noora Rissanen on Kuopion lahja Tampereen teknillisen yliopiston naiskauneuskiintiölle. Elina Huovila on tullut tunnetuksi vaaleista kutreistaan ja uusista painiotteistaan (s.?). Annamaija Rönkkö puolestaan on Otaniemestä karannut iloinen kaunotar, joka pitää Norjanmatkailusta (s. 24). Anniina Ala-Kuha saa kielen nenäänsä ja tekee mielettömän hyvää lehteä (ei kuitenkaan alannut photoshoppaamaan mahansa...). Sensuelli Satakunnan kasvatti, Aino Kivikkola, on Koneosaston uusi opintoneuvoja (s.?). Nämä tytöt valloittavat pahimmassa tapauksessa koko maailman.

Mä olen erittäin hyvä, ellen täydellinen

Keväällä ilmestyneen KoRKkiruuvien poikakuvat herättivät siinä määrin huomiota, että näinkin miesvaltasen killan tytöille oli pakko antaa mahdollisuus vastaiskuun. Tällä kertaa jätimme KoRK:n tuotteet kuvista pois, sillä nehan ovat nyt kaikille tuttuja. Mutta korvaamaan tavaravajetta (ei sen tavarän...) toin kuvauspaikalle henkilökohtaista omaisuuttani – vertaansa vailla olevan tuulikoneen – Braun-merkkisen 10 vuotta vanhan hiustenkuivaimen.

Kuivain, rakas Braun, antoi meille tuona hetkenä keväisen henkäyksen liidättäen hiukset ilmojen teille. Kenelläkään ei ollut kylmä, siitä hän piti huolen. Mutta juuri kun olimme päässeet tunnelmaan kiinni, alkoi sielukas naisemme, rakas Braun, oikuttelemaan. Hän oli niin kuumissaan, ettei halunnut hönkiä enää enempää. Mutta tästähän konetytöt eivät hämmentyneet. Otimme hänestä hellästi kiinni ja puhalsimme pehmeitä puhalluksia hänen takapuoleensa. Kun hän oli saanut haluamansa viilennyksen, hän palasi keskuuteemme. Tästä voisivat jotkut miehet ottaa mallia... Kiitos rakas Braun!

KoRK on tänään kaunis kilta, toivottavasti tulevaisuudessa vieläkin kauniimpi!

Taittajatyttönen

Pj:n palsta

Ale akvar Coq!

KoRKin lukukauden alku lähti räväkästi käyntiin kun meille saapui miltei 150 uutta konefukusia. Fukseille järjestettiin kaikenlaista ohjelmaa laidasta laitaan. Välillä hieman urheiltiin ja välillä urheiltiin voimajuomien avulla. Pääasia oli kuitenkin se, että kaikki viihtyivät ja jokaiselle syntyi uusia toveruussuhteita kanssaopiskelijoihin. Nämä suhteet tulevat säilymään todella pitkään, uskokaa se ja vaalikaa niitä.

Tämän vuoden fuksit ovat olleet mielestäni tähän saakka aktiivisia. Tästä kertonee se, että KoRK sai punaiset haalarinsa koulumme killoista ensimmäisenä. Olen törmännyt kiltamme fukseihin jos missäkin nakkihommissa ympäri koulua ja erilaisissa tapahtumissa, joten se kertonee lisää tästä aktiivisuudesta. Toivottavasti Te fuksit jaksatte aina sinne Wappuun asti olla yhtä aktiivisia.

Oma aktiivisuus palkitaan aina tässä yhteisössä. Aktiivisuus ei välttämättä tarkoita sitä, että toimii killan hallituksessa vaan aktiivinen voi olla usealla eri tavalla. Joku voi toimia aktiivisena harrastustensa parissa, erilaisissa kerhoissa jne. Pääasia on se, että ei jämähä niiden tenttikirjojen sekaan vaan lähtee toimintaan mukaan ja aktivoi itsensä! Aktiivisuustoimintaa voisikin luonnehtia harrastukseksi josta voi ammentaa energiaa jaksamiseen. Se on hyvää vastapainoa koulunkäynnille. Suosittelen!

Aktivoitukaa hyvät ihmiset ja hellittäkää hetkeksi niistä tenttikirjoista.

Kaamosterveisin,
Sketsi

Mitä olisi teekkari ilman tuota lämmön kohottajaa, illan varttuessa tarvittavan suojan antajaa, joka poistaa huolet ja suo syvän yhteenkuuluvuuden tunteen?

Punkut FUKSIT

Noora Vaaksa & Nora Pönni

Niin, myös tänä syksynä oli edessä noiden uskomattoman punaisten ja käytännöllisten suojavarustusten hankinta. Killan hallitus keräsi kynnelle kykenevät fuksit koolle ja antoi ohjeen: teidän on hankittava itsellenne haalarit ja teidän on tehtävä se ennen muita! Siinä sitten nimitettiin puheenjohtajaa, sihteeriä, kilpailuttajaa, atk-vastaavaa, sovittajaa...

Seuraavana päivänä oli ensimmäinen varsinainen haalarikokous. Pari minuuttia kokouksen alkamisen jälkeen salin takaa ilmoitettiin, että meidän selkämäinos on muuten sitten jo myyty. Tuon kalleimman

mainoksen myyminen nostatti haalaritoimikunnan itsetunnon taivaisiin ja nosti jokaissa piilevän myyntimiesminän vahvasti esiin. Niin homma lähti pyörimään uskomattomalla vauhdilla jo samana iltapäivänä. Puhelimet soivat kuumana ja mainoksia sateli. Hatarimmistakin suhteista otettiin kaikki irti. Seuraavat viikot olivat kiireistä aikaa ja kiltahuoneellakin alkoi virrata uudempaa verta. Meininki oli kaikesta huolimatta mukavan rento...

Sähköposti tulvi, kun mainoksia meni parhaimmillaan minuuttien välein. Kehiteltiinpä siinä pari uuttakin

mainospaikka matkan varrella. Reiden pizzalista piti suunnitelmien mukaisesti saada väännettyä väärin päin, joten jouduttiin ihan mainoksen

Tuon kalleimman mainoksen myyminen nostatti haalaritoimikunnan itsetunnon taivaisiin ja nosti jokaissa piilevän myyntimiesminän vahvasti esiin.

suunnitteluhommiinkin.

Sitten alkoivat killan tyypit painostaa, että EQ:lla on sitten oltava jo haalarit jalassa. Mainosten myymisen takaraja alkoi lähestyä uhkaavasti. Olutmainoskin yritettiin saada, mutta kun olivat kyseiset yritykset tuhlanneet määrärahasa jo johonkin kannattamattomampaan mainontaan alkuvuodesta. Pari jäljellä olevaa mainosta menivät kuitenkin uskomattoman vauhdikkaalla loppukirillä, eikä hinnoista jouduttu nimeksikään tinkimään. Taisi sinne vielä jäädä halukkaita mainospaikan ostajia linjoillekin.

Homma oli hoidettu, tilaus oli tehty ja mainokset lähetetty painoon. Alkoi koko projektin tuskaisin vaihe. Kiemurtelimme kukin tahollamme jännityksessä. Emme voineet enää vaikuttaa aikatauluun joten, oli vain

toivottava parasta. Sisällämme
kylläkin vallitsi vahva itsevarmuus,
mutta kun tulosta ei vielä oltu
kirkossa kuulutettu...

Viimeiset pari päivää olivat
kihelmöiviä. Omille levitettiin tietoa,
että tulossa on. Vihdoin koitti SE
aamu. Pidettiin kokous ja haettiin
haalarit takaovelta. Kiltahuoneella
kävi vilske, kun haalaritoimikunta
puki noita hohtavan punaisia
suojakamineita päälle vielä
kirkkaampi puna poskillaan. Sitten
otettiin laatikot kainaloon ja
marssittiin kohti sähkötaloa. Leirin
pystytimme siihen Skillan eteen,

Haalareita tulikin
sitten pidettyä
kolme päivää
putkeen.

Pelimiehen tahdissa alkanut jako ei jäänyt
keneltäkään huomaamatta ja sama tahti
jatkui luennolla, jossa saimme kokea
sähköisen kateellisia katseita.

jonne megafonin saattelemana alkoi
virrata innokkaita konefukseja.
Pelimiehen tahdissa alkanut jako ei
jäänyt keneltäkään huomaamatta ja
sama tahti jatkui luennolla, jossa
saimme kokea sähköisen kateellisia
katseita.

Haalareita tulikin sitten pidettyä
kolme päivää putkeen. Kyseisenä
iltana oli fuksiwunderunde ja
seuraavana päivänä Korkin fuksiEQ,
joka jatkui vielä pitkälle seuravalle
päivälle.

EKOJA OLTIIIN!! (siis ekoja jotka
omaa hikeään näiden komistusten
takia vuodattivat ja tatä kautta
katkeamattoman tunnesiteen niihin
loivat) Killalta on sadellut kiitosta
ja kostean ihana palkintosauna on
nautittu ja mikä parasta aivan
mielettömässä seurassa!!!

“Siellä missä näkyy punaisia
fukseja, näkyy myös maaseudun
tulevaisuus.”

Made by fuksitytöt “yksoo” ja
“kaksoo”

KYSY, jos et tiedä...

Simo Järvisalo

Tampereen teknillisestä yliopistosta ei valmistu vain suorittamalla tarvittava määrä opintopisteitä, tai vanhemmilla opiskelijoilla opintoviikkoja – opintojen on myös muodostettava hyväksyttävä kokonaisuus. Tutkintorakenneuudistus tuo monelle opiskelijalle ongelmia ja sekavuutta opintosuunnitelman tekemisessä. Koneosastolla on kaksi uutta työntekijää, joiden työtehtävät liittyvät näihin ongelmiin. Opintojen suunnittelija Mervi Jokipii ja opintoneuvoja Aino Kivikkola. Korkkiruuvi kävi selvittämässä, mitä näiden naisten työhön kuuluu.

Aino

Kokopäiväinen ja osa-aikainen

Tutkintorakenneuudistuksen takia koneosastolle tuli uusi virka. Maaliskuun puolivälissä koneosaston opintojen suunnittelijana aloitti Mervi Jokipii. Hän oli juuri valmistunut automaatiotekniikan koulutusohjelmasta diplomi-insinööriksi, mutta on myös suorittanut koneosaston opintoja. Marraskuun alussa myös koneosaston opintoneuvojan, Tiina Perälän, tilalle tuli kolmannen vuoden konetekniikan opiskelija Aino Kivikkola.

Mervin voi löytää toimistostaan koneenrakentajakillan kopiokoneiden luota lähes joka päivä. Hänen työnsä on kokopäiväistä. Aino toimisto on konetalon vahtimestarin kopin vieressä. Hän on paikalla päivystysaikoinaan, mitkä löytyvät toimiston ovesta. “Päivystysaikani saattavat muuttua välillä, koska eri periodeissa on erilaiset lukujärjestykset”, kertoo Aino. Hän tekee töitä osa-aikaisena opintojensa lisäksi.

Yksittäistapaukset ja laajemmat suuntaukset

Mervin työ sisältää tutkintorakenneuudistuksen ja kurssien vastaavuuksien kehittämistä. Hän on suunnitellut myös opinto-opasta. Opintojen suunnittelijan työ antaa paljon mahdollisuuksia vaikuttaa näihin asioihin koskevilla päätöksissä. Hän toimii myös

linkkinä osastojen, laitosten ja koulun hallinnon välillä. Mervi kertoo, että

Yleisesti voidaan sanoa, että opintovastaava hoitaa yksittäistapauksia ja opintojen suunnittelija miettii laajempia kokonaisuuksia.

osastojen välinen yhteistyö on parantunut hänen työssäoloaikanaan.

Opintovastaava neuvoo opiskelijoita opintosuunnitelmien tekemisessä ja hyväksyttää niitä. Tämä vie suurimman osan hänen työajastaan. Koska Ainon työaika on vain kuusi tuntia viikossa, toivoo hän, että opiskelijat tuovat opintosuunnitelmansa mukaan paperilla, kun tulevat vastaanotolle. Se säästää aikaa ja helpottaa neuvojen antamista. Päivystysaikana henkilökohtainen käynti on hänen mukaansa parempi tapa hoitaa asioita, kuin sähköposti.

Yleisesti voidaan sanoa, että opintovastaava hoitaa yksittäistapauksia ja opintojen suunnittelija miettii laajempia kokonaisuuksia. Jos tulee ongelmia tai kysyttävää opintosuunnitelmasta, kannattaa ensimmäisenä mennä kysymään opintovastaavalta. Myös opintojen suunnittelijan luona voi käydä opintoihin liittyvistä asioista kysymässä. “Jos opintojen suunnittelijalta jotain tullaan kysymään, ei siellä ovella pois käännytetä”, sanoo Mervi.

Ikiteekkarien valmistuminen ja uudet opintosuunnitelmat

Opintojen suunnittelijan tehtäviin on kuulunut paljon erilaisia asioita ja tehtäviä.

Mervi

Mervi kertoo, että työ tulee muuttumaan paljon tulevaisuudessa, kun uuteen virkaan tulee selkeämmät tehtävät. Yhtenä projektina hän sanoo olevan ikiteekkarien valmistuminen. Vuosien takaisille kursseille on vaikea löytää nykyään vastaavuuksia. Lisäksi työhön tulee kuulumaan erilaisia projekteja, ohjeiden tekoa ja koulutuksia.

Lopuksi Aino neuvoo kaikkia opiskelijoita tekemään ja hyväksyttämään opintosuunnitelmansa ajoissa. Tästä on liian monta varoittavaa esimerkkiä, jotka ovat joutuneet diplomityön jälkeen käymään kursseja, joita he eivät osanneet odottaa. Vaikka HOPSin teko tuntuu joskus typerältä, on se hyödyllistä ja varmistaa opiskelijalle sen, että käy oikeita kursseja.

FUKSIEXCU

2005

Juho Hyytiäinen

Uudet fuksit tarvitsevat aina pientä kolutusta teekkarielämään. Koneenrakentajakilta huolehti siitä tänäkin syksynä järjestämällä fuksiexcursion Jyväskylän Metso Paperille.

Koneenrakentajakillan jo perinteeksi muodostunut fuksiexcursion Jyväskylään lokakuun alussa järjestettiin jälleen tänä vuonna. Tarkoituksena oli tutustuttaa fuksit koneeteollisuuden suureen ja ihmeelliseen maailmaan ja mikäpä olisikaan parempi startti uudelle excuile – uralle kuin tutustua paperikoneiden johtavaan valmistajaan, Metso Paperiin. Ja mitäpä olisi excu ilman saunaa? No 50 km:n hiihtolenkki asfaltilla ilmansuksia tietenkin! Sen tähden Jyväskylästä oli varattu JYY:n sauna kaikilla herkuilla. Saunan jälkeen oli vielä luvassa hieman approilua Jyväskylän keskustassa. Tästä kaikesta fukseilla ei luonnollisesti ollut mitään hajua, koska reissua suojeli salamyökkäisyyden raskas ja tumma verho.

Päivä oli aurinkoinen ja hieman kuulas lokakuun alun torstai kun excubussi ja kuskimme Make odotteli Obeliskilla innokasta, joskin hieman krapulaista excuväkeä. Olihan edellisenä iltana ollut FuksiWundeRunde joka oli imenyt mehut muutamasta fuksista jotka eivät reissulle selvinneet. Mutta kellon lyödessä 12 excuväki ihmeissään kummastelee että missä excuvastaava oikein luuhaa? No hän karauttaa Obeliskille näytöstyyliin hieman yli sovitun ajankohdan harmaalla ratsullaan, jonka katolla loistaa keltainen kyltti. Excu pääsee alkamaan hieman aikataulusta jäljellä.

Perinteiseen tapaan KoRK:n paskaläppä-kisa™ julistetaan avatuksi heti reissun alussa. Hallituksen edustajat saavat

lämmittelä yleisöä hyvän matkaa ennen kuin fuksitkin innostuvat ajatuksesta. Kuka muuten tietää, miltä kuulostaa kun sukupuolielinten alueen karva putoaa lattialle? Läppä lentää, mutta toki välissä muistetaan laulaa teekkarilauluja. Varsinaista suosikkia ei tällä reissulla löytynyt (ellei Koneenrakentajakiltan biisiä lasketa) mutta laulu kuulosti kyllä sitäkin komeammalta. Lisäksi reissuamme haittaamaan oli

Jyväskylässä alkoikin sitten varsinainen show kun saunan avainta lähdettiin metsästämään humanistin ohjeiden perusteella.

Reportterimme edustaa

perustettu varsin pirullinen salaliitto tietöiden merkeissä.

Jyväskylässä alkoikin sitten varsinainen show kun saunan avainta lähdettiin metsästämään humanistin ohjeiden perusteella. Siinä sai excuvastaavakin väliin jääneen aamulenkin suoritettua kun juoksenneltiin ympäri Jyväskylän kampausta etsimässä ylioppilaskunnan toimistoa.

Metsolla meidät toivottaa sydämellisesti tervetulleiksi vierailun emäntä Sanna Virtanen, joskin saapuminen hieman myöhässä tiputti suunnitellun verstaskierroksen pois ohjelmasta. Pullakahvien nauttimisen

verran porukkaa oli hereillä, että poikia pommitettiin varsin k i n k k i s i l l ä kysymyksillä, kuten “ J o u d u t k o integroimaan paljon päivittäin?”. Kaikille sitten tiedoksi, että mikäli paalua löytyy tarpeeksi, toimittaa Metso ilomielin jokaiselle halukkaalle paperikoneen vähän niin kuin leikkikaluksi. Tietysti tarvitaan myös hieman tavallista suurempi takapiha.

**Taidettiinpa illan aikana
saunalla nähdä pari
huivipäistä pizzan myyjää,
muutama tuulipuvuton
lenkkeilijä sekä aivan
käsittämätöntä
hauskanpitoa.**

Saunalle siirryttiin hyvissä tunnelmissa iloisesti lauleskellen. Alun kankeuden jälkeen tunnelma alkoi nousta kohti kattoa ja taidettiinpa illan aikana saunalla nähdä pari huivipäistä pizzan myyjää, muutama tuulipuvuton lenkkeilijä sekä aivan käsittämätöntä hauskanpitoa. Kun saunominen alkoi maistua suolaiselta, saapui Make sopivasti paikalle noutamaan porukan keskustaan, kohti baarien syntisiä syövereitä. Kovin hyvä maku tosin baareista ei jäänyt, koska osa niistä ei hyväksynyt haalareita käypäksi vaatetuksiksi tai sitten teekkarihymniä ei saanut laulaa luikauttaa hiljaisuuden vallitessa. Kaikesta huolimatta raha vaihtoi omistajaa hyvää tahtia illan aikana ja porukalla oli hauskaa.

jälkeen auditoriossa pidettiin perinteiset Power Point – sulkeiset, joissa Juha Kinnunen esitteli Metso konsernia ja Metso Paperia. Esittelemään oli saatu myös kolme oman koulun kasvattia, Jussi Rajala, Mikko Lehtola ja Sampo Vögren. Sen

Esittelyjen jälkeen siirryimme Metson henkilöstöruokalaan, jossa meille tarjottiin erittäin herkullista wokkia salaatteineen ja ruokajuomineen. Parin tunnin leppoisan jutustelun ja ruokailun jälkeen oli aika lopettaa vierailu.

Emäntämme Sanna kuitenkin kysyi lähdön hetkellä, ettei kai Juho ole vielä lähdössä. Mutta koska velvollisuudet kutsuivat allekirjoittanutta, täytyi “kutsusta” kieltäytyä hampaita kiristellen.

**Kaikille sitten tiedoksi,
että mikäli paalua löytyy
tarpeeksi, toimittaa
Metso ilomielin
jokaiselle halukkaalle
paperikoneen vähän niin
kuin leikkikaluksi.**

Kaikki selvisivät onnellisesti kotimatalle ja oli bussiin muutama ylimääräinen salamatkustajakin eksynyt. KoRK:n paskaläppä-kisa™ jatkui koko kotimatkan ajan ja ilmeisesti sen voitti salamatkustajina ollut humanistikolmikko.

- Deivid

p.s. karvan tippumisesta kuuluu “Pthui!”

Oulussa juhlittiin koneinsinöörikillan ja koneosaston 40-vuotisjuhlia 24.09.2005 Tampereen konehenkisyystä edustamaan lähetettiin reportterimme Arto ja Niko(Avec).

Perjantaina (23.09) aamulla klo.0900 kännykän herätys pärähti soimaan, edellisillan fuksisauna vielä hieman painoi takaraivossa hokien: "Millanen päivä sul on huomen? Normipäivä – Ei mitää!"

Koululle oli kuitenkin raahauduttava pakkaamaan Oululaisten lahjaa ja taisi siinä jotkut harkatkin olla... Kun lahjat oli pakattu suuntasimme hitaasti mutta määrätietoisesti kohti Mansesterin juna-asemaa...

Asemalla Niko alkoi kaljan himoissaan epäillä mäyriksen riittävyyttä matkaevääksi, toinen reportterimme joi jaffaa ja vakuutti ettei moisiin voimajuomiin aio koskea matkan aikana... Onneksi Niko osasi varautua ja kävi hakemassa lisäksi opiskelijahintaisen

s i x -
päkin(7.80•!!).
klo.1500 saapui
I n t e r c i t y -
j u n a n m e
a j a l l a a n ,
pusseinemme ja
kasseinemme
hyppäsimme
kyytiin, ja eikös
siellä joku
vapaamatkustaja
istunut meidän

paikoilla loppuunmyydyssä junassa, kehtasi vielä kysellä meidän lippujemme perään!

Klo. 2030 juna lipui määränpäähämme siis Ouluun,

vastassa ei ollut punaista mattoa vaan sen sijaan meitä tultiin hakemaan sireenit ulvoen punaisella vuoden 1928 Ykä-paloautolla. Ilmeisesti osasimme säännöstellä oluen juonnin sillä tässä vaiheessa oluet olivat lopussa, onneksi vieraanvaraiset sisarkiltalaisemme ojensivat auttavan

Vastassa ei ollut punaista mattoa vaan sen sijaan meitä tultiin hakemaan sireenit ulvoen punaisella vuoden 1928 Ykä-paloautolla.

kätensä ja osoittivat ykän lavalle joka oli lastattu täyteen olutkoreja.

Pienen Oulun kiertoajelun päätteeksi saavuimme yliopistolle ja matkan uuvuttamille reissumiehille olikin

tarjolla kuuma sauna, 12 METRIÄ Subwayn patonkia ja aina yhtä hyvää mallasjuomaa. Tässä vaiheessa todettakoon että jaffa-pullot olivat jääneet junamatkalle ja toinenkin reporttertereistamme oli päässyt elämään kiinni. Siellä juotiin, siellä

Emme lähde erittelemään tapahtumia baarissa.

saunottiin ja laulettiin niin ja syötiin sitä patonkia.

Epämääräisen ajan kuluttua aningas kulkoholi alkoi ottaa kuuluisaa niska otettaan ja siinä pojat sitten istuivatkin taksissa matkalla Oulun sykkeeseen. Emme lähde erittelemään tapahtumia baarissa. Jatkopaikka oli kuitenkin lähellä horjahdimme lappeenrantalaisten ystäviemme ja oulun isäntien kanssa kadun toiselle puolelle Kirstin (kaikki tuntee Kirstin) luokse jatkoille. Yllättäen nälkä yllätti, päätimme turvautua ystäväämme Mehmeddiin jos hän olisi leiponut meille pizzat, yritimme ensin puhelimella, mutta tässä vaiheessa Mehmet ilmoitti ettei

ole kotiinkuljetusta... Ei auttanut muuta kuin ottaa pieni excursio kohti pitseeriaa.

Lauantaina koitti sitten varsinainen juhlapäivä... (Ja illalla alkoi jo elämäkin voittaa=) Alkuillasta

oli coktail-tilaisuus jossa pikkusuolaisia syödessä oli hyvä pohtia puhetta lahjan luovutusta varten.

Nopeasti tämän jälkeen olikin jo meidän vuoromme lausua onnittelusanat ja luovuttaa vaivalla tekemämme lahja. Juhlallisten kokkareiden jälkeen siirryimme linja-autolla juhlapaikalle Oulun teknologiakylä Smarthouseen.

Juhlapaikalle saapuessamme ihmisiä oli jo sali täynnä odottamassa juhlan alkua, siinä oli hyvä vaihtaa kuulumisia koneveljiemme kanssa ja nopeastihan se janoinen seremoniamestari paukautti juhlan käyntiin. Pidemmittä puheita siirryimme pyötäämme jossa olikin kuin sattuman kaupalla Oulun tytöt ja pitkänmatkan konemiehet. Juhlan aikana saimme nauttia ruuasta, juomasta ja kuivasta juhlapuheesta, puheesta ja puheesta naiselle.

Pikkuhiljaa muutaman snapsikierroksen jälkeen alkoi tunnelma olla vähemmän muodollista ja meidänkin pyötäkuntamme oli hyvin edustettuna;) Aikamme juotuamme ja laulettuamme alkoi tanssiosuus jossa kunnostauduimme, ainakin omasta mielestämme... ja nopeasti tämän jälkeen siirryimme bussilla jatkoille jossa oli pikkupurtavaa ja kohtuuhintaista alkoholia. Jatkoilla meitä viihdytti paikallinen tyttöbändi jonka nimi jäi hämärän peittoon.

Niko,
Tampereen
oma
Pavarotti
(toimitus ei
julkaise
kuvia, joihin
liittyy
alkoholin
käyttöä...)

Seuraavana päivänä silliksen jälkeen kiittelimme isäntiämme ja suuntasimme rautatieasemalle lappeenrantalaisten ystäviemme kanssa. Viiden tunnin junamatkan jälkeen olimme Tampereella, viimeinkin home sweet home!!!

KOYNE ENPRAKENTAJAKI

Eräänlaisen elämän KURSSI

Aleksi Rinta-Kauppila

**Luentosali:
Kosovo. 0.0 OP.**

Aleksi

- Toisen vuoden koneteeikkari, jääkäriyhmänjohtaja.
- Jo vuodesta -84
- Snookeria, musiikkia, kirjoja ja ruumiinliikuntaa, varsinkin uintia. Mitä ei missään nimessä? Salattuja elämiä, paskaa musiikkia, maksalaatikkoa eikä itsekehua.
- Normaalisti Tuulanhovissa. Nyt vähän kauempana ja pienemmässä kämpässä.

Istuin tämän vuoden helmikuussa väsyneenä lujuusopin luennolla, täyteen ahdetussa, ilmastoimattomassa luentosalissa, kun puhelimeeni soitettiin tunte mattomasta numerosta.

Ylimääräinen tauko tuli enemmän, kuin tarpeeseen, joten päätin poistua salista vähin äänin vastaamaan puheluun, vaikka olinkin lähes varman koskevan mieletöntä tarjousta

jonkin uskomattoman aikakausilehden kestotilauksesta. Eipä ei. Minulle tarjottiin mahdollisuutta osallistua koulutus -ja valintatilaisuuteen seuraavaa, toukokuussa lähtevää, Kosovon suomalaisen rauhanturvajoukon miehistön vaihtavaa rotaatiota varten. Olin allekirjoittanut varusmiespalvelukseni jälkeen ns. valmiussitoumuksen, joka ei varsinaisesti velvoita mihinkään, mutta mahdollistaa osallistumisen koulutukseen rauhanturvatehtäviä varten, ja nyt tämä tilaisuus napsahti kohdalle. En kuitenkaan uskaltanut

aivan siltä seisomalta lupautua osallistumaan kesken kevään tenttikautta sattuneeseen koulutukseen. Sen seurauksena todennäköisesti olisi kuitenkin minimissään puolen vuoden reissu, ja koulun väliaikainen telakalle siirtäminen, sekä kevatlukukauden osittainen puihin meneminen. Asiaa piti siis pohtia hetkinen, mutta jostain kumman syystä mahdollisuus varsin erilaiseen välivuoteen, sen tuomiin tuloihin ja ennen kaikkea kokemuksiin, kiinnosti niin paljon, että edes teknillisen mekaniikan kiehtova maailma ei saanut minua

jättämään tarjottua tilaisuutta käyttämättä. Soitin takaisin Puolustusvoimain kansainväliseen keskukseseen ja ilmoitin olevani käytettävissä.

Koulutus -ja valintatilaisuus oli ja meni, sillä seurauksella, että ajelin kohti vapun rientoja ja Tammerkosken hyytävää syleilyä, sitoutuneena astumaan palvelukseen Helsinki-Vantaan lentoasemalla 9.5. aamulla kello 0800. Sinivalkoisten siipien alkaessa kantaa, olo oli jokseenkin hämmäntynyt. Edessä oli vaativa tehtävä, johon asettuminen tulisi vaatimaan itsensä ylittämistä monella tasolla. Olin toki kuullut juttuja ja nähnyt niitä täydentäviä kuvia siitä, mitä oli odotettavissa, mutta kuten aina aiemminkin, ennakkokäsitykset antoivat vain häilyvää esimakua tulevasta. Tiesin jotain alueen historiasta ja viimeisimmän kriisin

Edes teknillisen mekaniikan kiehtova maailma ei saanut minua jättämään tarjottua tilaisuutta käyttämättä.

taustoista, mutta pian oli käyvä ilmi, että kuvani alueen menneisyydestä, ja ennen kaikkea tulevaisuudesta tulisi muuttumaan omakohtaisen kokemuksen kautta melkoisesti. Edessä oli valtavasti kaikkea uutta ja opeteltavaa.

Kun saavuin koleaan keväisestä Suomesta Pristinan sotilaslentokentälle puolenpäivän jälkeen, minua tervehti 25 asteen varjolämpötilan lisäksi täyteen kukkaan puhjennut kesäinen luonto. Siinä missä suomalainenleskenlehti oli vasta juuri ja juuri selviämässä taistelusta routaa vastaan, oli tšekäläinen luonto jo ottanut siitä selkävoiton. Muutamat ensimmäiset viikot kuluivat rauhanturvaajan

elämää opetellessa ja paikalliseen ympäristöön totuteltessa. Maailman erilaisuus oli kiehtovaa ja paikallisten ystävällisyys meitä kohtaan karisti pahimmat pelot välittömän väkivallan kohtaamisesta. Heti alusta lähtien oli kuitenkin selvää, että tämän maan jaloilleen nostamiseksi tarvittavan työn määrä on vieläkin valtava. Vaikka näkyvimmit sodan tuhot on kuluneen kuuden vuoden aikana saatu rakennettua umpeen, ovat suurtyöttömyyden aiheuttama köyhyys ja siitä seuraavat ongelmat läsnä jatkuvasti. Jätehuoltoa ei ole. Kaatopaikkoja on kaksi; tien oikea ja vasen puoli. Roskien reunustaman tien kunto puolestaan on jotain, mihin ei törmää Suomessa kuin kelirikon pahiten raiskaamalla mökkiteillä. Roskien lisäksi tien reunustat on ahdettu täyteen autopesuloita, pieniä kioskeja, romukauppoja, kahviloita ja melkein valmiiksi rakennettuja punatiilitaloja. Katto on saatava pään päälle ja ruokaa pöytään keinolla millä hyvänsä. Kun tarjolla ei ole huippuduunia huippuliksalla, on tyydyttävä vähän vähempään. Pian kävi ilmi myös, että vaikka tilanne näyttää päällisin puolin täysin rauhalliselta, taustalla kytee edelleen sytytyslanka, jonka leimahtaminen saattaa pahimmassa tapauksessa johtaa tilanteen käsiin räjähtämiseen muutamissa tunteissa.

Itsenäisyyttä vaativat albaanit ja vähemmistönä kärvistelevät serbit ovat näennäisestä lähentymisestään huolimatta jatkuvasti törmäyskurssilla ja mitä tahansa saattaa tapahtua, jos väärät ihmiset ovat väärässä paikassa tekemässä vääriä asioita, väärään aikaan. Minun aikanani näin ei vielä ole ollut. Toivottavasti ei ole jatkossakaan. Tällä hetkellä tilanne on kuitenkin äärimmäisen vaikea. Opettajat lakkoilevat olemattomien palkkojensa nostamiseksi. Paikallinen poliisi on jossain määrin korruptoitunut, eikä kansa luota siihen. Rauhanomaisemman itsenäistymispolitiikan suurin puolestapuhuja, presidentti Ibrahim Rugova on heikentynyt pitkälle edenneen syövän takia, ja samalla on heikentynyt albaanien luottamus rauhanomaisen ratkaisun

Kaatopaikkoja on kaksi; tien oikea ja vasen puoli.

syntymiseen. On ehkä syytä olla tuudittamatta itseään näennäisen rauhallisuuden luomaan turvallisuuden tunteeseen.

Kun työhön liittyvät rutiinit ovat tulleet tutuiksi ja paikallista menoa ja meininkiä on tullut seurattua nyt

Drenica pikkilangan takaa

viitisen kuukautta, on uutuudenviehätys vaihtunut ajoittaiseen koti-ikävään. Tiedon lisääntyminen on avannut silmät näkemään asioita vähän eritavalla. On toki muistettava, että jokaisen paikallisen elämän muuttaneesta sodasta on aikaa vain kuusi vuotta, mutta siitä huolimatta joitakin asioita vaan ei voi ymmärtää. Varsinkin hiukan vapaamielinen liikennekulttuuri tahtoo välillä aiheuttaa vaurioitahiussuonistossa, jos päivä muuten on vähänkään huono. Entinen englanninopettajani kiteytti vaihto-oppilasvuotensa jenkeissä kolmeen vaiheeseen; euforia, kunnon vitutus, ja sopeutuminen. Oma kokemukseni poissaolosta ei juurikaan eroa tästä. Suomalaista toimivaa yhteiskuntaa, järjestystä ja laatua kohtaan tuntemani ikävä on välillä kohtuullisen valtava, mutta olen kuitenkin pikkuhiljaa selviämässä sen yli. Tietenkin arvostan kotimaan meininkiä kaiken tämän nähneenä valtavasti enemmän, kuin aikaisemmin, mutta enää epäkohtien seuraaminen ei haittaa ihan niin suuressa määrin. Ne ehkä enemmänkin opettavat näkemään sen, mikä omassa elämässäni ja kotimaassani on hyvin.

Kosovo

Virallisesti Serbia-Montenegron maakunta. Tällä hetkellä YK-hallinnon alaisuudessa.

Pinta-ala:

10 887 Km2

Pääkaupunki:

Pristina

Asukkaita:

Viimeisimmän arvion mukaan n.2,2 miljoonaa. Väestönkasvu Euroopan nopeinta.

Etninen jakauma:

albaanit 88% serbit 7% muut5%.

Uskonto:

albaanit muslimeja, serbit ortodokseja.

Rahayksikkö:

Euro.

BKT:

Viimeisin arvio ennen vuoden 1999 sotaa, n 400 USD.

Työllisyys:

40-60%, alueesta riippuen.

Tiet ja liikennekulttuuri:

Syvältä.

että tänne ei kannata tulla pakoon kotimaan huolia, ja tämänkin toteamuksen olen joutunut kokemaan seinään ajetun parisuhteen takia harmillisen omakohtaisesti. Työkaverit ja hyvä yhteishenki tekevät töiden tekemisestä helpompaa, mutta suurimman kiitoksen olen

Toisinaan kyllä
% & / : t t a a
v i e l ä k i n
kohtuullisen
rankasti, mutta
toisaalta niin
&/(%:tti koulua
käydessäkin.

kuitenkin velkaa Suomeen jääneille kavereille. Sähköpostin avulla tapahtunut ajatustenvaihto jalomilla suoritettu silmitön humaltuminen ovat toimineet sielunhoitona sen parhaassa muodossa.

Lähdin tänne pääasiassa näkemään ja kokemaan uusia asioita. Jo ensimmäiset viisi kuukautta ovat tarjonneet niitä minulle valtavasti. Olen päässyt näkemään täysin erilaisessa tilanteessa taistelevan yhteiskunnan, sen ihmisten arjen,

ja sen, kuinka vaikeaa syvälle asenteisiin juurrutetun vihan kitkeminen on. Olen päässyt toimimaan muiden kansallisuuksien kanssa ja tekemään asioita, joita siviilissä tulee harrastettua hiukan vähemmän.

Eniten tulen kuitenkin varmasti arvostamaan tämän välivuoden mukanaan tuomaa perspektiivin laajenemista, ja mahdollisesti joillain osa-alueilla tapahtuvaa henkistä kasvua. Maistuu tästä hommasta maksettu palkkakin aika hunajalta opintotuella kituuttamisen jälkeen.

Ajattelin aluksi, että puoli vuotta tätä sirkusta olisi riittävän pitkä aika. Monet eri syyt pistivät kuitenkin ajattelemaan asiaa uudestaan ja pitkän harkinnan jälkeen olen pystynyt perustelemaan itselleni, että komennuksen pidentäminen toisella

Eniten tulen kuitenkin varmasti arvostamaan tämän välivuoden mukanaan tuomaa perspektiivin laajenemista, ja mahdollisesti joillain osa-alueilla tapahtuvaa henkistä kasvua.

vuosipuolikkaalla on ehkä pidemmällä aikavälillä tarkasteltuna antoisampi vaihtoehto. Aika näyttää oliko ratkaisu oikea, vai ovatko sen tuomat haittatetuja suurempia. Uskoisin kuitenkin tilanteen tulevan olemaan enemmänkin ensimmäisen vaihtoehdon kaltainen.

Voitaneen siis sanoa, että olen tyytyväinen valintaani. Ehkä tästä kuitenkin saa enemmän, kuin mitä tämä vaatii. Hiukan kieltämättä pelottaa, miten matemaattisten aineiden opiskelu lähtee vuoden nollaamisen jälkeen taas käyntiin. Varmaa on kuitenkin, että vielä edessä olevat lujari ja dynamiikka tuleva

aiheuttamaan melkoisia naamanväänteitä ensi vuonna. Silloin tuskin arvostan valintaani jättää ne käymättä, kovinkaan paljon~E

Mikäli palava tiedonhalusi ei saanut tästä pintaraapaisusta tarpeekseen, vaan mielesi täyttyi kysymyksistä rauhanturvaajan arjesta, raukkikseksi hakeutumisesta, paikallisesta tilanteesta tai esimerkiksi kirjoittajan musiikkimausta, pistä mailia osoitteeseen aleksi.rinta-kauppila@pp.inet.fi. Vastaus tulee varmasti. Juttelemaankin saa tulla, kunhan taas joskus määrättömän pitkän ajan kuluttua pääsen takaisin Suomeen.

-Aleksi

Aleksin rakastamaa liikennekulttuuria

Konetytöt kokeilevat 2: JUDO

Elina Huovila & Aino Kivikkola

Aino innostui, taas. Tällä kertaa innostus osui ohjattuun liikuntaan ja kunnon kohottamiseen. Juuri innostumisen alkuvaiheilla koulullamme järjestettiin Judo-info, joka tuntui hyvältä idealta. Infossa ei juurikaan ollut muita tyttöjä, joten Aino puhui Elinankin ympäri lähtemään harrastamaan tätä väkivaltaista itsepuolustuslajia.

Joten verskat jalkaan ja raksataloon! Raksatalosta etsittiin hissiä, joka veisi meidät bommariin. Huomattiin molemmat, että bommarissa ei ole ennen tullut selvinpäin oltua, koska bommariin meno sisäkautta oli ihan hakusessa. Sählykenttä 1:sen takana näimme joitain valkopukuisia heeboja, ja suuntasimme sinne päin. Meneillään oli vielä jatkokurssin harjoitukset ja meno oli täysin erilaista

kuin odotimme. Väkivaltaisuus oli tästä äijistelylajista sittenkin kaukana. Judo näytti vain paritanssilta, jossa revittiin toisten vaatteita. (Tämä on myös hyvä taito osata.)

Kuitenkin kaikilla oli kova hiki, joten luultavammin harkoissa oli muutakin

tehtyä, tai sitten alan harrastajilla ei ole kova kunto. Lisäksi ainoa jolla oli

Sählykenttä 1:sen takana näimme joitain valkopukuisia heeboja..

Koko homma meinasi kaatua niinkin yksinkertaiseen asiaan, kun etuperin kuperkeikkaan (Aino) ja takaperin kuperkeikkaan (Elina).

musta vyö, olikin yllättäen nainen.

Alkeisryhmän harkatkin pääsivät alkamaan ajallaan. Riemu oli rajatonta, kun päästiin hyppimään pehmeälle tatamille paljain jaloin. Hieman liian myöhään meille selvisi, että tatamilla kuuluisi käyttäytyä kunnioittavasti, lähes hartaasti. Huoneeseen tullessa pitää kumartaa,

Tallottiin toistemme varpaita, ja oli hieman epäselvää, kuka vei, ja kuka vikisi.

samoin
tatamille astuttaessa.
Tyttömäiset kiherrykset varpaankynsien lakkaamisesta eivät siis kuulu judoon. Mikko&Mikko - ohjaajakaksikkomme kehoittivat istuutumaan polvillemme tatamille, (*lisäohje: tytöt, polvet yhteen*). Pienen lajiesittelyn jälkeen pääsimme asiaan: Ambulanssihippaan. Lämmittely ei siis koostunut raa'asta mäiskimisestä, vaan päiväkerhon tutuista leikeistä. Haarahipan jälkeen alkoi ketteryysosuus.

Tämä osuus osoittautui ylitsepääsemättömän hankalaksi. Koko homma meinasi kaatua niinkin yksinkertaiseen asiaan, kun etuperin kuperkeikkaan (Aino) ja takaperin

kuperkeikkaan (Elina). Lisäksi osuus sisälsi karrynpyöriä, rapukävelyä, päälläseisontaa ja ukemeja. *Vinkki viikolle: Kun toisesta*

päästä lähdetään tekemään esim. takaperin kuperkeikkoja niskan kautta, niin kannattaa lähteä mahdollisimman kärkepäässä. Muuten kaikkien muiden saavuttua "maaliin" olet yksin typeränä tatamin keskivaiheilla häpeästä punaisin poskin. Hauskaa oli, vaikka ukemit eivät ihan sujuneetkaan. Ukemia tehdessähän kuuluisi kuulua komea "tu-tum!" kun judoka lyö mattoon, eikä "plätsis" niinkun erältä kuului..

Sitten mekin pääsimme "paritanssiin". Ohjaajat näyttivät, kuinka liikkuminen tapahtuu, mutta oman parin kanssa se ei näyttänyt yhtä sujuvalta, lähinnä hoopolta. Tallottiin toistemme varpaita, ja oli hieman epäselvää, kuka vei, ja kuka vikisi. Varpaistamme ei kuulunut sitä judolle ominaista suhinaa, joten teimme sen suullamme. Tämän jälkeen suhistelimme ympäri tatamia, ja välillä teimme lihaskuntoliikkeitä.

Väkivaltaisuus oli tästä äijistelylajista sittenkin kaukana. Judo näytti vain paritanssilta, jossa revittiin toisten vaatteita.

Harkoissa opeteltiin myös tyylikästä ja sujuvaa judokäännöstä, joka taas osoitti, että oma koordinaatiokyky on täysin hakusessa. Hommaa seuratessaan vaikutti siltä, ettei

Varpaistamme ei kuulunut sitä judolle ominaista suhinaa, joten teimme sen suullamme.

kukaan alkeisryhmäläisistä ollut lainkaan kääntynyt ennen. Rautakanki polvista niskaan esti sujuvan liikkumisen, ja bommarin seinät vilisivät silmissä. Parin kanssa kääntyminen oli vähän helpompaa, sillä törmätessään toiseen henkilöön tiesi, että on aika pysähtyä.

Harkat loppuivat venyttelyillä, ja yleisillä löpinöillä kurssin yleisistä asioista. Elina innostui lajista jopa siinä määrin, että kutsuu tällä hetkellä judo-taitojen (lähinnä takaperin-kuperkeikan) kehittämistä elämänsä haasteeksi. Aino on jo suunnitellut nostavansa petauspatjan eteisen käytävälle ja treenaavansa kuperkeikkoja seuraaviin harkkoihin mennessä. Judo vaikutti kiinnostavalta niin kunnonkohotuskeinona kuin notkeudenkin puolesta. Raaka miehisuus oli lajista kaukana, ja tulihan siinä hiki. Seuraavana päivänä kipeänä oli kaikki lihakset, myös sellaiset, joita emme tienneet itsellämme edes olevan. Kannattaa tulla kokeilemaan!

KoRKkilaisen raportti NORJASTA

Annamaija Rönkkö

Edustaminen enen
kaikkea. KoRK
osallistui
ensimmäistä kertaa
Badekarpadlingen –
tapahtumaan. Reissu
oli voitokas.

Trondheimissa järjestetään vuosittain Badekarpadlingen –tapahtuma. Koneenrakentajakilta osallistui tapahtumaan ensimmäistä kertaa 24.9.2005. Nelipäiväiselle retkelle lähti 19 urheaa taistelijaa (ja taistelijatarta). Tapahtuma koostuu spekseistä, varsinaisesta badekarpadlingenista, eli kylpyammesoutelusta, ja iltajuhlallisuuksista. Kylpyammesoutu jakaantuu kahteen sarjaan, Fartskar ja Showkar.

Fartskarissa lautan (ehkä kulkupeliä voisi kutsua jopa veneeksi) tulisi olla mahdollisimman nopea, sillä kisa on viestimuotoinen soutukisa, jossa nopein joukkue voittaa. Showkarissa taas lautan tulisi olla mahdollisimman kestävä, sillä kanssakilpailija saattaa yrittää valloittaa lautan. Kylpyamme on molemmissa sarjoissa pakollinen varuste.

Joukkueemme osallistui kisassa Showkar-sarjaan. Sarjassa on ideana

soutaa Nid-joen yli, noutaa kisan virallinen tynnyri ja tuoda se takaisin. Lisämaustetta kisaan tuo toiset joukkueet, joilla on sama tavoite ja aseistuksena ties mitä. Lauttaa saa siis aseistaa (tietyin rajoituksin) ja toisten lauttoja saa tuhota. Siinäpä vasta mukava lähtöasetelma kisaan.

Torstai 22.9.2005

~klo: 5.00 aamulla. Iloinen ja hieman unelias joukkio saapuu Konetalon lastauslaiturille. Pakkaamme lauttamme modulit (nykyaikainen koneteekkari puhuu vain moduleista) bussiin ja loikkaamme kyytiin. Kuuden aikaan bussimme kaartaa "Raipen" ohjauksessa kohti Turkua ja M/S Amorellaa. Matka sujuu leppoisasti ja kun saavumme Turkuun, odottaa meitä jo siellä etelän serkut, Onaniemen koneteekkarit. He ovat jo konkareita Norjan matkustamisessa ja lupasivat näyttää meille mallia. Mutta kuinka sitten kävikään...

Laivamatka sujui Buffetin antimista nauttiessa ja karaokea lauleskellessa. Kun 43 teekkaria kokoontuu karaokebaariin, ei muilla ole mitään

asiaa mikrofoniin varteen, sillä teekkarihan laulaa mieluummin kuin hyvin. Saavuimme Tukholmaan illansuussa ja pyrähdimme Kungliga Tekniska Högskolanin saunalle. Paikalliset isäntämme olivat järjestäneet meille hieman syötävää ja saunomismahdollisuuden. Vastalahjaksi otamme yhden ruotsalaisen soturin matkaamme mukaan. Johanin on pakko olla erityisen rohkea, koska hän uskaltaa lähteä yksin suomalaisten mukaan. Käännämme bussien nokat kohti pohjoista yhdentoista aikaan yöllä ja lähdemme noin 12 tunnin bussimatkalle.

Perjantai 23.9.2005

Aamu koittaa ja saavumme Trondheimiin yhdentoista aikaan. Puramme lautan modulit NTNU:n (Norges Teknisk-Natursvitenskaplige Universitet) kellariin ja osa väestä lähtee purkamaan matkaajien henkilökohtaisia tavaroita majapaikkaamme Tak over hodet'iin.

Lautat kasataan vikkellästi ja modulierakenteen edut alkavat tulla entistä selkeämmin esille. Jäljelle jäänyt aika käytetään speksin harjoittelemiseen. Kellarin ovet sulkeutuvat neljältä ja väki siirtyy läheiselle jalkapallokentälle rentoutumaan.

Illanvietto aloitetaan Egon-näköalara-vintolassa. Talon pitsa on herkullista ja sitä on riittävästi. Ruokailun päätteeksi lähdetään paikallisten konelaisten kerhohuoneelle, Maskin Källareniin, jatkamaan iltaa. Ilta kuluu akvapultin

ja laulujen merkeissä. Joskus yöllä joukkioimme hipsii takaisin majapaikkaan ja aloittaa valmistautumisen seuraavan päivän koitokseen. Naisten näkökulmasta miehet olisivat voineet aloittaa valmentautumisen hieman hiljaisemmalla volyymilla. Kuorsauskonsertin vaimentaminen vaati korvatulpat.

Lauantai 24.9.2005

SUURI PÄIVÄ.

Aamu tulee liian aikaisin. Aamupala kannetaan kahdeksalta suoraan huoneeseemme ja järjestäydymme ruokajonoon. Aamupalan jälkeen siirrymme jalkaisin NTNU:n pääarakennukselle, jossa meitä odottaa mieleenpainuva tuoksu, kun jokainen joukkue on kaivanut esille omat ammuksensa. Lautat asetellaan kulkueeseen ja lähdemme kohti Trondheimin toria, jossa tarkoituksena on esittää speksi läntisen naapurimaan sankareista.

Speksien jälkeen siirrymme Nid-joen rantaan valmistelevaan lauttaa ja sankareita koitokseen. Sankarit viimeistelevät asustuksesta pahvilla ja jesseteipillä ja lautta nostetaan vesille. Ensin kisataan Fartskar jossa

ai n a k a a n
koneteekkarit
eivät menesty
erityisen hyvin.

Paikallisten koneteekkareiden soutaja joutuu turvautumaan pelustenhököön, kun hänen veneensä uhkaa upota ja Otaniemeläisten vene kestää vain

Huhun mukaan kilpakumppaneilla on ammuksina mm. kebabrasvan ja hiusten sekoitusta sekä eläinten ulosteita.

toiselle rannalle. Laivanrakennus on turvattu ainakin Norjassa ja Suomessa.

Fartskarın jälkeen alkaa merisota. Huhun mukaan kilpakumppaneilla on ammuksina mm. kebabrasvan ja hiusten sekoitusta sekä eläinten ulosteita. Korkin lautan vieressä on kaksi järeästi aseistettua lauttaa ja sankarit toteavat, että alta olisi paras päästä pois äkkiä. Showkar starttaakin komeasti KoRKkilaisten osalta.

“ØÆ”-lautan melomisominaisuudet ja sen liikkuminen vedessä ovat erinomaiset. Lisäksi kun tulitukea saadaan rannalta, pääsevät sankarit liukkaasti poistumaan pahimmista rantarähinöistä. Alkaa armoton taistelu tamperelaisten ja paikallisten konelaisten, Maskinin, kesken. Onaniemeläiset jäävät mottiin taistelevaan norjalaisten kanssa.

Maskin on käyttänyt innovaatiokykyään ja rakentanut lautan liikuttamiseksi siipirattaat. Vaikka KoRKin “ØÆ”:ssa on tavalliset melat, ei se häviä

nopeudessa juurikaan Maskinin lautalle ja taistelusta muodostuu tiukka. Maskin ehtii ensin vastarannalle hakemaan tynnyriä, mutta "ØÆ" on heti hyvänä kakkosena perässä. Kisa on ohi vasta kun tynnyri on tuomaristolla, mutta "ØÆ":n miehistö joutuu lähitaisteluun viikinkien kanssa ja Maskin pääsee karkaamaan voittoon.

Nid-joen rannasta siirtyy melko voimakkaasti tuoksua joukko takaisin majapaikkaan. Suikut ovat muuten hyvät, mutta lämmin vesi loppuu melko äkkiä. Kaikki kuitenkin saavat itsensä puhtaaksi ja jotenkuten hyväntuoksuisiksi. Juhlatunnelma alkaa hiipiä esiin viimeistään kun laittaa ykköset päälle.

Scandic Hotel Prinsen ottaa meidät vastaan lämpimästi ja nautimme alkumaljoja ja kertaamme päivän tapahtumia. Vihdoin banketti alkaa ja pääsemme nauttimaan hyvästä ruuasta ja palkintojenjaosta. KoRK nappaa kotiin "Best international bathtub"-sarjan voiton ja katkaisee KIKin 10

vuoden putken. Tavoitteeksi asetetaan ei enempää eikä vähempää kuin KoRKin 10 vuoden voittoputki. Palkintojenjaon ja ruokailun jälkeen siirrymme sivukujan kautta läheiseen publiin jatkoille, joista lähdemme kotimatalle kolmen aikaan yöllä.

Sunnuntai 25.9.2005-Maanantai 26.9.2005

Kotimatka sujuu leppoisasti nukkuessa ja loistavia kotimaisia elokuvia katsellessa. Saavumme Tukholmaan sunnuntaina illansuussa ja päästämme Johanin pois kyydistämme. Illalla lähtee laiva kohti

Suomen Turkua ja aloitamme matkan toiseksi viimeisen erikoiskokeen. Saavumme Turkuun aamuvarkaisella ja hyvästelemme etelän serkut kuninkaallisella vilkutuksella..

—
Matka Norjaan oli sanoinkuvaamattoman hauska. Ja matkan hupiarvoa lisäsi entisestään se, että voitimme kansainvälisen sarjan. Koska kyseessä on kiertopalkinto, pitäisi se ensi vuonna palauttaa sinne. Ja tuoda tietysti takaisin heti pikimmiten.

Terveisin norjasta Annamaija

P.S. Seuraa ilmoittelua.

Yhteistyössä:

UPM-Kymmene
Viking Line
LVI-Dahl
PipeLife
Suominen
Joustopakkaukset Oy

On ihmisiä, jotka haluavat kehittyä ja tehdä asioita aina paremmin. Niin mekin. Se palkitsee ja pitää vireänä.

www.upm-kymmene.com

Elämä on liikettä.

¡Hola amigos!

Eeva Arola

Itsensä Meksikoon karkoittanut entinen sihteerimme, Eeva, kertoo kuulumisiaan. Tilattiin tarinaa viiksistä, mutta saa nähdä mitä tuli...

Toissa päivänä juttelin kaverini kanssa Messengerissä ja hän kertoi, että Suomessa oli ensimmäinen lumipyry tänä syksynä. Sen jälkeen vilkaisin ympärilleni ja huokasin helpotuksesta; olen toisella mantereella, aurinko paistaa kirkkaalta taivaalta ja viikonloppuna tiedossa rantaloma. Tässä kirjoittaa siis KoRK:n ulkomaankirjeenvaihtaja Eeva, ja tukikohtana Guadalajara, Meksiko.

Guadalajara on yksi isoimmista kampuksista Meksikon arvostetuimmassa yliopistossa Tecnológico de Monterreyssä. Tosin välillä tuntuu, että olisi yläaseella, korkeintaan lukiossa. Opiskelu täällä

kulttuuria. Luokat ovat pieniä ryhmiä ja joskus aika saattaa kulua askarteluun tai espanjan kielisten laulujen kuuntelemiseen. Siitä on todistusaineistoa. Mutta ei se silti mitään ruusuilla tanssimista ole, pakollinen läsnäolo, tonneittain läksyjä, aikaiset aamut...

Mutta koulussa on ehdottomasti se parasta, että näkee muita vaihtareita, meksikolaisia ja sitä kautta sitä on saanut paljon kavereita ja tuttuja, joiden kanssa voi tehdä vapaa-ajalla kaikkea hauskaa, vielä hauskempaa kuin koulussa oleminen ☺ Ja pääpointtihan ulkomaanvaihdossahan kait on nähdä uusia kulttuureita, matkustaa, opiskella uusissa ympäristöissä, saada kansainvälisiä ystäviä, listaa voisi jatkaa loputtomiin.

Meksiko on Suomen täydellinen vastakohta. Aina puhutaan "kulttuurishokista" lähdettäessä toiseen maahan asumaan, ja omalla kohdallani se piti täysin paikkansa.

Suuria eroja löytyy jokaisesta asiasta mitä voi vain kuvitella. En ole vielä tainnut löytää yhtäkään suoraa yhtäläisyyttä Suomeen tai

suomalaisiin. No, onhan tässä yli puoli vuotta vielä aikaa. Ja erojahan

Todellisuudessaan naiset pyörittävät tätäkin maata.

pitääkin olla, niitähän tänne tuhansien kilometrien päähän tultiin katsomaan.

Koska Korkkiruuvien tämän syksyn numeron teemana on tietääkseni kauneus ja trendit (tai ainakin sinne päin) ja Suomen tahoilta on vielä tullut erikseen toivomus, että kirjoittaisin tietystä aiheesta, viiksistä. On tullut huomattua täällä oltuani kolme kuukautta, että Meksikossa miehen mitta tuntuu olevan pensseleiden koko. Ja nyt ei puhuta mistään sääliittävistä pukinparroista tai amisviiksistä, täällä aidolla Miehellä on tuplasti niin isot viikset kuin Veltto Virtasella. Oma suositukseni kuitenkin on se, että kaikki vaan pois. Viiksillä on tietysti yhteys myös niihin kuuluisiin machoihin. Se on yksi iso kulttuuriero

On tullut huomattua täällä oltuani, että Meksikossa miehen mitta tuntuu olevan pensseleiden koko.

on hieman erilaista kuin siellä kotosuomessa, tosin aiheetkin on ollut erilaiset, tähän asti olen opiskellut vasta espanjaa ja Meksikon

ja asia mikä on juurtunut Meksikon kulttuuriin niin syvälle, että feministien on turha edes ottaa siitä päänvaivaa. Ja joskus siitä on jopa hyötyä, useimmiten naiset pääsevät busseissa istumaan ensin, 0 Sitä on tullut huomattua täällä oltuani kolme kuukautta, että Meksikossa miehen mitta tuntuu olevan pensseiden koko. Miehet luonnollisesti maksavat ravintola- ja leffamaksut, ja naisetkin saavat olla niin diivoja tai narttuja kuin vain haluavat. Todellisuudessa naiset pyörittävät tätäkin maata ☺

Ja vielä karvoituksesta, suomalaiset miehet ovat täysin järkyttyneitä täällä, sillä useimmilla meksikolaisilla

naisilla on t u u h e a m p i karvoitus kuin skandinaaveilla. Täckäläiset naiset v o i t t a v a t karvaisuudellansa v i i k s i s s ä , käsikarvoissa ja suomalaisten miesten mielestä ehkä pahimmassa tapauksessa; selkäkarvoissa. Eli kannattaa sijoittaa rahansa vahamarkkinoille..

Karva-asiassakin on tullut huomattua, että ei pidä olettaa mitään, kun lähtee vaihtoon eri kulttuuriin. Asiat m u t k i s t u v a t huomattavasti, jos olettaa tietävänsä maan tavat ja ihmiset. Helpompi on vaan lähteä matkaan odottamatta mitään, silloin on suurempi todennäköisyys sukeltaa maan

saloihin ja tietysti ihmisiin, joka on se paras juttu. Kukapa ei haluaisi tutustua hurmaavin Jorgos Avorigoksiin?! Ennen kun lähdin matkaan, eräs Meksikon kokenut henkilö sanoi minulle moneen otteeseen, että älä odota tahi oletta mitään, kaikki on tässä tapauksessa helpompaa, jos opit kaiken uutena.

Totta kai käytännön asioita on helpompi tietää, eikä kannata täysin sika säkissä – asenteella lähteä matkaan. Taas kliseisesti sanottu, mutta suomalaisella maalaisjärjellä pärjää hyvin pitkälle. Joten kaikki heti täyttämään hakupapereita ja tietysti suunnaksi Meksiko!

Asiat mutkistuvat huomattavasti, jos olettaa tietävänsä maan tavat ja ihmiset. Helpompi on vaan lähteä matkaan odottamatta mitään, silloin on suurempi todennäköisyys sukeltaa maan saloihin ja tietysti ihmisiin, jotka on se paras juttu.

Valmistuneet

Konetekniikan osasto

Diplomi-insinöörin tutkinnot

Peter Johansson
Markku Hyöriinen
Mirva Ekman
Juha Heikkilä
Juuso Heiskanen
Tuomas Jussila
Sauli Lepistö
Veli-Matti Niskakangas
Timo Nuotio
Tomi Tamminen
Jarkko Tuutti

Erkki Hakaniemi
Jarno Hellman
Timo Honkola
Mikko Toivo
Ilmari Valtanen

Jeroka Alanko
Satu Jokinen
Timo Kaunisto
Antti Rantala
Jussi Rosenström
Teppo Suutari
Tommi Toponen

Tomi Hartikainen
Markus Helminen
Antti Hänninen
Teemu Jylhä
Jaakko Koivuniemi
Esa Korolainen
Aleksi Laiho
Janne Lallukka
Jani Lietonen
Marko Mäkipernaa
Attila Nagy
Anssi Pitkäranta
Jukka Tamminen

Erkki Anttila
Mikko Helén
Toni Savela

Risto-Matti Hämäläinen
Antti Lehti
Kari Monkala
Johannes Räikkönen
Arto Toivonen

Tekniikan lisansiaatin tutkinnot

Matti Kääriä
Tarja Valvisto
Heikki Marjamäki

Tohtorin tutkinnot

Veli-Matti Järvenpää

KoRK onnittelee

Tosinaisen tarvikkeet

t-paita	9,60
kalalakki	4,20
lippis	4,20
muki	5,00
kangasmerkki	1,70
Wirsu	4,20
imago	hintaa määrittelemätön

Välitämme lisäksi omakustannehintaan kierreselkiä,
kansimuoveja ja -pahvia, kopiokalvoja, kopiopaperia,
kopioita, CD-R-levyjä

Koneenrakentajakilta
KoRK